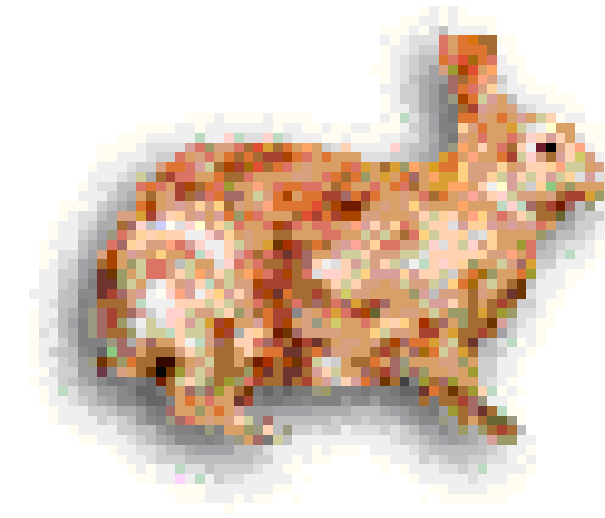

הארנב שרצה לעוף

פטר איטון

מרקוס הארנב ישב על תל ירקרק. עיניו היו פתוחות לרווחה והוא עקב אחרי שחרור שניקר משהו בדשא. "מעניין אם הוא ירצה לשחק איתי?" חשב מרקוס. הוא התקרב אל הציפור בקפיצות, אך כשהיה כבר קרוב השחרור העיף כנפיים, עף מעל האחו והתיישב על עמוד הגדר.

עיניו של מרקוס נפתחו עוד יותר. הוא היה ארנב קטן ועוד לא ראה מישהו מתעופף באוויר. הוא הסתובב ורץ מהר אל המאורה שלו, וזנבו הלבן נע מעלה - מטה תוך הריצה. כשרק הגיע לפתח המאורה רץ למטה במהירות "אמא! אמא! נחשי מה ראיתי כרגע!"

אמא ארנבת הכינה בדיוק אז עוגת דובדבנים עסיסית לארוחת צהריים שלהם וכפותיה היו מכוסות בקמח. היא הביטה על מרקוס שנכנס למטבח. "מה קרה, מרקוס יקר שלי?" "אמא, ראיתי ארנב בעל צורה מוזרה וכשניגשתי עליו כדי לדבר אתו הוא פשט את כפותיו, התרומם באוויר ואחר כך נחת על עמוד גדר.

אמא ארנבת חייכה ונגבה את הקמח מכפותיה. "זה לא היה ארנב, יקירי" אמרה "זו הייתה ציפור." מרקוס נבוכ. "אמא, אבל איך הוא הצליח לעבור באוויר אל עמוד הגדר?"

"הוא עף מרקוס, ציפורים לא יכולות לקפוץ על הארץ כפי שאתה יכול, ולכן הן עפות במקום זאת." מרקוס לקח דובדבן שהיה מונח על השולחן ותקע אותו לפיו. "זה טעים, אמא. אוכל לקבל עוד אחד?" "לא עכשיו, יקירי, עליך לחכות עד שהעוגה תהיה אפויה. אז הדובדבנים יטעמו לך אפילו יותר. עכשיו לך ושחק קצת שוב, אבל זכור לחזור הביתה לארוחה." מרקוס חטף עוד דובדבן והכניס לפיו והתכונן לצאת. אבל ליד הכניסה למאורה עצר ושאל "ומתי אני אוכל לעוף, אמא?" אמא ארנבת צחקה "לא תוכל לעוף אף פעם, מרקוס. ארנבות לא עפות אבל הן יודעות לחפור מאורות יפות כדי לגור בהן ולהסתתר בהן בפני סכנה. ציפורים לא חופרות מאורות ולכן הן חייבות לדעת לעוף, כדי לברוח מסכנות. ואמהות ארנבות יכולות לאפות עוגות דובדבנים טעימות, עבור ארנבים קטנים שלא מפריעים להן. עכשיו תהיה ילד טוב ורוץ לשחק." מרקוס יצא לאור השמש. הוא דיבר אל עצמו כאשר קפץ בדשא שבאחו. "אולי ארנבים אחרים לא יכולים לעוף" אמר "אבל אני אעשה זאת." הוא עצר והביט על העננים הלבנים שטסו בשמיים כחולים ואמר "למעשה אני אהיה הארנב הראשון בעולם שיעוף. רק חכו."

מרקוס קפץ מופתע כי לא ידע שנמצא מישהו קרוב. "אני כאן, למטה" אמר הקול הדקיק ומרקוס ראה עכבר קטנטן שישב בדשא והניע את שפמו.

"מה לא היית עושה במקומי?" שאל מרקוס.
"לא הייתי מטפס על העץ הזה" אמר העכבר.
"למה לא?"

"כי ארנבים לא יודעים לטפס, לכן דווקא. אם תנסה לטפס שם תיפול למטה ותפגע."

"אי" נאנח מרקוס "ארנבים לא אמורים לעשות שום דבר. על הכל מה שאנסה אומרים 'ארנבים לא עושים כך, ארנבים לא עושים אחרת, ארנבים לא מטפסים, ארנבים לא עפים'. הדבר היחיד שמותר לי זה לקפוץ ולחשוב." הוא התקרב לעץ האלון והביט למעלה. "אבל אני אטפס בכל זאת, יאמרו מה שיאמרו."

הוא נעמד על רגליו האחוריות והושיט את הכפות הקדמיות כמה שרק יכול היה. ואז תקע את ציפורניו בקליפת העץ והתחיל למשוך את עצמו למעלה. "וי, זה קשה" הוא נאנח. במאמץ רב הצליח לעלות מעט מעל האדמה, אבל כשניסה להושיט את כפותיו יותר גבוה, החליק חזרה על האדמה.
"אמרתי לך" אמר העכבר "ארנבים לא מטפסים."
מרקוס היה אומלל מאוד. התיישב על הארץ והסתכל למעלה על הגזע העץ הגדול. מיד אחרי העץ עמד קיר שסימן את קצה

עורב שעבר מעל ראשו שמע את דבריו וכמעט ונפל על הארץ מרוב צחוק. "קרע.. קרע.. קרע.. מי שמע על ארנב מעופף" חכה רק שעורבים אחרים ישמעו זאת. קרע.. קרע..

תוך כדי מעוף קרא העורב לציפורים אחרות שעבר לידם "מרקוס הארנב חושב שיוכל לעוף."
כעבור זמן קצר כל ציפורי האחו והחורשה ידעו על חלומו של מרקוס.
"מי שמע אי-פעם על ארנב מעופף?" צחקו.

מרקוס עמד באמצע האחו על רגליו האחוריות ונפנף ברגליים הקדמיות שלו באוויר. הוא נעמד שוב על ארבע ואמר "זה לא הולך. אני מנפנף בכפותי כמה שרק אוכל, ואינני יכול לעוף אפילו קצת." הוא היה עצוב מאוד כי מאוד רצה לעוף. הוא נעמד שוב על רגליו האחוריות וניסה עוד פעם, אבל ללא הועיל. נראה לו שהוא מודבק לאדמה.

"אולי אני כבד מדי כדי לעוף. אולי אם עלה על משהו גבוה ואקפוץ, אוכל אז לעוף."

הוא הביט סביב ובקצה האחו ראה עץ אלון גדול וזקן מאוד. "זהו זה" אמר "משם אוכל לקפוץ."

"לא הייתי עושה זאת, אילו הייתי במקומך" נשמע קול דקיקי מאחוריו.

"זה טוב" אמר מרקוס "על הענף הזה אוכל לקפוץ בקלות." וכך עשה. ואז ראה עוד ענף, קצת יותר גבוה, וגם על זה הוא קפץ. "הידד!" קרא "הביטו עלי. אמרתי שאוכל לעלות על העץ הזה." "למה אתה מרעיש כך?" נשמע קול נוזף "תן לקרוא בשקט." מרקוס הביט סביב וראה שעל הענף שעליו קפץ כעת יושב אוח שקורא ספר.

האוח הסתכל דרך המשקפיים שלו מעל הספר ואמר "אתה ארנב!"

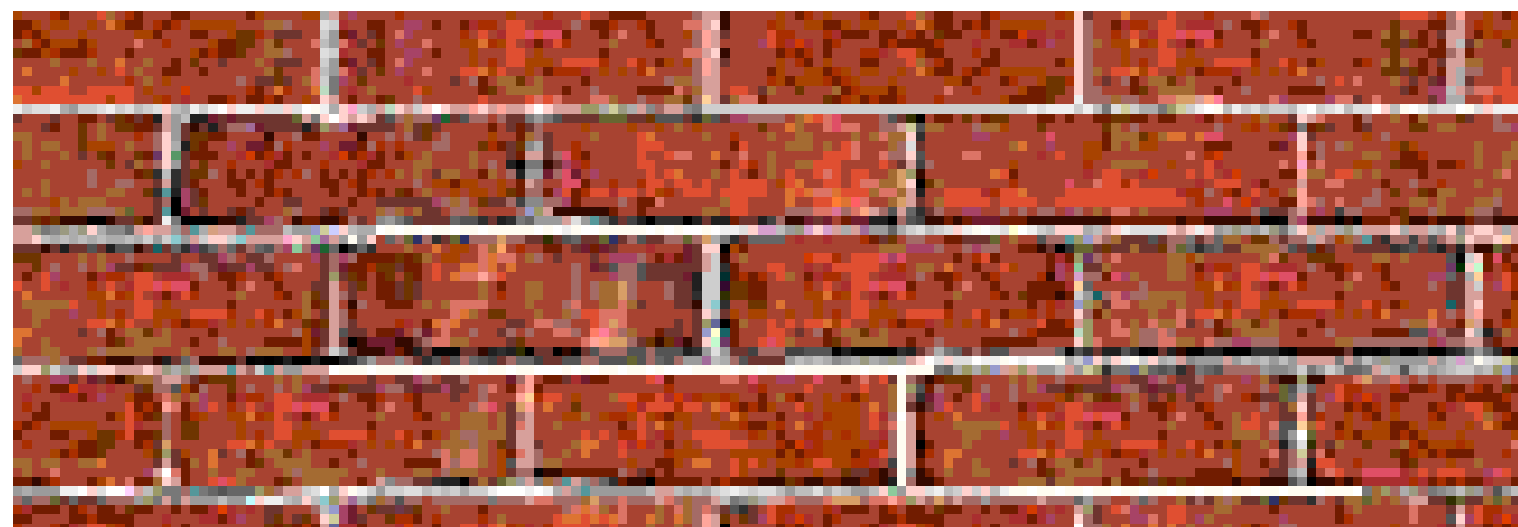
"וודאי שאני ארנב" ענה מרקוס. "כן" אמר האוח "אבל ארנבים לא מטפסים על עצים." "הארנב הזה דווקא כן. ועוד מעט אני גם אעוף."

האוח הופתע כל כך מדבריו של מרקוס שכמעט ונפל מהעץ. "יכולת אולי לטפס על העץ, ארנבון קטן, אבל לא תוכל לעוף, כי אין לך כנפיים." "כנפיים?" שאל מרקוס.

"כן, כאלה" ענה האוח ופרש את הכנפיים שלו כדי שמרקוס יוכל לראות את נוצותיו היפות והעדינות.

הארנב הקטן הושיט את הכפות שלו ושאל "וכפות שלי לא מתאימות כדי לעוף איתן?"

האוח גיחך, סגר את הספר שלו ושם אותו בחור שבעץ. הוא ליטף את ראשו של מרקוס ואמר "לא, ארנבון קטן, אני חושש שלא. אם אין לך כנפיים, לא תוכל לעוף לעולם."

המרעה. "אם אוכל לעלות על הקיר" אמר "אוכל לטפס משם על העץ."

הוא קפץ אל הקיר ולידו ראה ערמת קורות. הוא קפץ על הקורה הראשונה וממנה על הגבוהה יותר וכך הלאה עד שהגיע לראש הערמה. ואז, בקפיצה אחת גדולה, הוא נחת על הקיר.

שם מרקוס החליט לנוח, כי התעייף מאוד מכל הקפיצות האלה. ובזמן שנח הסתכל שוב על העץ. העץ נראה לו עכשיו עוד יותר גדול מאשר קודם, אך הוא רצה מאוד לעלות, כך שזה הפחיד אותו רק קצת. כאשר גמר לנוח החליט לטפס שוב.

הוא נעמד על הקיר על רגליו האחוריות והושיט את הכפות שלו כמה שרק יכול היה, וזה היה בעצם לא רחוק מאוד. ואז ניסה שוב למשוך את עצמו למעלה אך ללא הועיל. הוא גלש שוב אל הקיר.

"אבוי, עדיין אינני יכול לטפס" אמר מרקוס בעצב.

הוא נתר לאורך הקיר ואז ראה משהו שגרם לו להתרגשות גדולה. ענף עץ אחד תלוי בדיוק מעל הקיר, כמו מניפה גדולה.

"אבוי. ואני רציתי כל כך לעוף" אמר מרקוס ודמעה גדולה התגלגלה אל אפו.

האוח עצם את עיניו וישב מהורהר רגע. פתאום הוא פתח את עיניו שוב ואמר "אני יודע איך תוכל לעוף, ואעזור לך לעשות זאת פעם אחת. אבל אתה מבטיח שאחר כך לא תנסה אף פעם לעוף שוב."

"כן, כן" אמר מרקוס "אני מבטיח. אני מבטיח."

"טוב" ענה האוח "אבל תבטיח גם שלא תטפס יותר גם על עצים."

"לא" ענה מרקוס "לא אעשה זאת יותר. זה לא מוצא חן בעיניי להיות כל כך גבוה מעל האדמה. אני חושב שארנבים צריכים לחיות למטה על האדמה. ובכל זאת הייתי רוצה לעוף פעם אחת."

"אם כך" אמר האוח "אנו זקוקים לקצת עזרה." הוא הסתכל אל בין הענפים ונתן שריקה חדה. אחרי כמה רגעים מרקוס שמע רעש בצמרת העץ ופתאום משהו נפל למטה על ענף לידם. זו הייתה חיה קטנה, אדמדמה, עם זנב עבה ושעיר.

האוח בירח אותו "שלום סנאי. תודה שבאת מיד."

הסנאי לא נראה מרוצה במיוחד "מוטב שזה יהיה משהוא חשוב, אוח, כי הייתי עסוק מאוד עם הקן החדש שלי."

"זה באמת חשוב, סנאי. הבחור הצעיר הזה רוצה לעוף, ואנו נעזור לו."

הסנאי הסתכל על מרקוס והופתע מאוד כשראה ארנב היושב גבוה כל כך על עץ.

"אתה ארנב" אמר.

"בוודאי שאני ארנב" ענה מרקוס.

"כן" אמר הסנאי "אבל ארנבים לא מטפסים על עצים." "זה המסוים טיפס, ועוד מעט גם יעוף."

"הממ.." אמר הסנאי "עוד לא ראיתי ארנב מעופף."

"לכן אנו זקוקים לעזרתך, סנאי" אמר האוח "הארנבון הקטן הזה רוצה מאוד לעוף רק פעם אחת. הוא הבטיח שאחר כך יתנהג כמו ארנב רגיל ורק יקפץ."

הסנאי צחק ואמר "ומה אתה רוצה שאעשה, אוח?"

"ובכן" ענה האוח "לארנב יש רק

רגליים ואין לו כנפיים, לכן אנו נעשה לו כנפיים."

"יופי, יופי" שר מרקוס "אקבל

כנפיים, אקבל כנפיים."

האוח לחש משהו לאוזנו של סנאי, וזה עלה מיד למעלה בגזע העץ,

הזנב האדום מתנופף אחריו.

אחרי כמה רגעים הוא חזר עם ענף חזק מכוסה בעלים. "האם זה

יתאים. אוח?" "כן, זה יתאים

בהחלט. עכשיו תביא עוד אחד כזה."

"מיד" אמר הסנאי ושוב רץ במעלה הגזע. האוח והארנב שמעו איך הוא מתרוצץ בין ענפי העץ ומחפש ענף דומה לקודם. ושוב

הוא חזר עם ענף חזק מכוסה בעלים.

"עכשיו אנו צריכים משהו כדי לקשור אותם" אמר האוח. הוא

נכנס לחור שלו בעץ ויצא עם זוג מספריים קטנים וסליל חבל ירוק. "הושט את כפותיך, ארנבון קטן" אמר.

"טוב. אני אוהב עוגת דובדבנים. למעשה אני מעדיף עוגת דובדבנים יותר מאשר לעוף ולטפס על עצים."

מרקוס עשה כך והאוח והסנאי קשרו את הענפים לכפותיו בחבל הירוק. "עכשיו תניע את הכפות מעלה ומטה" אמר האוח. מרקוס הניע את כפותיו והענפים התחילו לנוע כמו שתי כנפיים גדולות.

"איזו ציפור מצחיקה" גיחך הסנאי.

"אין דבר" קרא האוח "עכשיו ארנב, תתחיל להניע את הכפות שלך מהר. לא! הרבה יותר מהר!"

מרקוס נפנף ונפנף ונפנף עד שהכפות הקדמיות התחילו לכאוב מעייפות. אך פתאום הרגיש שהוא מתרומם באוויר ומתחיל לעוף לכוון האדמה. "הביטו עלי!" קרא "אני יכול לעוף! אני יכול לעוף!"

הוא נפנף במרץ בכפותיו אך

התעייף מהר והיה מרוצה מאוד כאשר הגיע לקרקע יציבה. הוא פתח את הקשרים והוריד את הכנפיים שלו. אז הסתכל על העץ הגבוה וקרא "תודה לך אוח! תודה לך סנאי!" ורץ מהר כמה שרק יכול היה, חזרה למאורה.

הוא פרץ למטבח וקרא "אמא, אמא. טיפסתי על העץ ואחר כך עפתי כל הדרך בחזרה לקרקע."

"יפה מאוד, מרקוס" אמרה אמא ארנבת "עכשיו רחוך את כפותיך. הגעת בדיוק בזמן ותקבל מנה יפה של עוגת דובדבנים."